

I've been a postman for twenty-eight years. Take that first sentence: because it's written in a simple way may make the fact of my having been a postman for so long seem important, but I realize that such a fact has no significance whatever. After all, it's not my fault that it may seem as if it has to some people just because I wrote it down plain; I wouldn't know how to do it any other way. If I started using long and complicated words that I'd searched for in the dictionary I'd use them too many times, the same ones over and over again, with only a few sentences – if that – between each one; so I'd rather not make what I'm going to write look foolish by using dictionary words.

It's also twenty-eight years since I got married. That statement is very important no matter how you write it or in what way you look at it. It so happened that I married my wife as soon as I got a permanent job, and the first good one I landed was with the Post Office (before that I'd been errand-boy and mash-lad). I had to marry her as soon as I got a job because I'd promised her I would, and she wasn't the sort of person to let me forget it.

When my first pay night came I called for her and asked: "What about a walk up Snakey Wood?" I was cheeky-daft and on top of the world, and because I'd forgotten about our arrangement I didn't think it strange at all when she said: "Yes, all right." It was late autumn I remember and the leaves were as high as snow, crisp on top but soggy underneath. In the full moon and light wind we walked over the Cherry Orchard, happy and arm-in- arm. Suddenly she stopped and turned to me, a big-boned girl yet with a good figure and a nice enough face: "Do you want to go into the wood?"

What a thing to ask! I laughed: "You know I do. Don't you?"

We walked on, and a minute later she said: "Yes, I do; but you know what we're to do now you've got a steady job, don't you?"

I wondered what it was all about. Yet I knew right enough. "Get married," I admitted, adding on second thoughts: "I don't have much of a wage to be wed on, you know."

"It's enough, as far as I'm concerned," she answered.

And that was that. She gave me the best kiss I'd ever had, and then we went into the wood.

She was never happy about our life together, right from the start. And neither was I, because it didn't take her long to begin telling me that all her friends – her family most of all- said time and time again that our marriage wouldn't last five minutes. I could never say much back to this,

28 éve vagyok postás. Vegyük ezt az első mondatot. Amiatt, hogy ilyen egyszerűen van leírva, fontosnak tűnhet ez az állítás, de én is látom, hogy egy ilyen ténynek semmiféle jelentősége sincs. Végülis nem az én hibám, hogy az egyszerű fogalmazás miatt sokaknak így tűnhet, egyszerűen nem tudom hogy máshogy írhatnám le. HA hosszú, nehéz szavakat alkalmaznék amiket a szótárból lestem, túl sokszor használnám őket, ugyanazokat újra és újra, csak egy pár (vagy még annyi se) mondattal egymás között. Szóval nem akarnám a szótári szavakkal ostobának mutatni azt, amit leírok.

Ugyanúgy 28 éve vagyok házas is. Ez az állítás viszont nagyon fontos, mindegy hogy írod, vagy milyen megvilágításban nézed. Ez úgy történt, hogy azonnal elvettem a feleségemet, amint lett állandó munkahelyem, és az első rendes állás, ami összejött a Postánál volt (ezelőtt küldönc voltam és segédmunkás). El kellett vennem, amint lett munkám, mert megígértem neki, és ő nem az a fajta ember, aki hagyná ezt elfelejteni.

Amint az első fizetésnapom érkezett felhívtam, és megkérdeztem, lenne-e kedve egy „Snakey Wood”-i sétára. Szemtelen voltam, dilis és nagyon boldog, és mivel elfeledkeztem az „egyezségünkről”, nem éreztem egyáltalán furcsának a „Rendben van” válasz. Késő őszt volt már, emlékszem, ott álltak a levelek, olyan magas kupacokban, mint a hó szokott, felül ropogósan, de alatta ázottan. Telihold volt, és könnyen fújt a szél. Elsétáltunk a cseresznyés mellett boldogan, kéz-a-kézben. Hirtelen megállt és felém fordult. Nagydarab lány volt, mégis szép alakkal, és egy elég szép arccal: „Be akarsz menni az erdőbe?”. Ilyet kérdezni! Hangosan nevettem: Te is tudod, hogy igen. Te tán nem akarsz?” Tovább mentünk. és egy perccel később megszólalt: „De, akarok, csak, hát, tudod mit kell tennünk most, hogy van egy biztos állásod, ugye?” Nem tudtam mire gondolhat, de annyit tudtam, hogy „Megházasodni”, de bevallottam, ezzel újabb gondolatokat felvetve: „Nincs valami nagy fizetésem, amire alapozhatnánk a házasságunk jövőjét”. „Ami engem illet, nekem épp elég.” válaszolta.

ÉS ennyi volt. Ekkor kaptam életem legjobb csókját, és aztán bementünk „az erdőbe”.

Már a kezdetektől fogva nem volt elégedett az életünkkel kapcsolatban. És én sem voltam az, mivel nem tartott neki sokáig elkezdni azt mondogatni nekem, hogy az összes barátja (főleg a családja) időről-időre azzal zaklatja, hogy a házasságunk nem fog öt percnél tovább tartani. Nem nagyon tudtam erre mit mondani, mivel az

knowing after the first few months how right everybody would be. Not that it bothered me though, because I was always the sort of bloke that doesn't get ruffled at anything. If you want to know the truth – the sort of thing I don't suppose many blokes would be ready to admit – the bare fact of my getting married meant only that I changed one house and one mother for another house and a different mother. It was as simple as that. Even my wage-packet didn't alter its course: I handed it over every Friday night and got five shillings back for tobacco and a visit to the pictures. It was the sort of wedding where the cost of the ceremony and reception go as a down payment, and you then continue dishing-out your wages every week for life. Which is where I suppose they got this hire purchase idea from.

első pár hónap után láttam, mennyire igazuk is van. Nem mintha ez nagyon zavart volna. Mindig is az az ember voltam, aki nem húzta fel magát semmin. Ha tudni akarják az igazat – azt az igazat, amit nem hiszem, hogy sok pasi képes bevallani-, a megházasodásom ténye annyit jelentett csupán, hogy egy házat és egy anyát lecseréltem egy-egy másikra.

Ennyire egyszerű volt az egész. Még a pénztárcám sem „változtatott irányt”: Minden pénteken átadtam a fizetésem, és visszakaptam 5 shillinget dohányra, és mozira. Az a fajta házasságkötés volt ez, ahol az esküvő, és a fogadás ára csak az előleg, és aztán a részleteket életed minden hátralévő hetében fizeted. Ez az, ahonnan véleményem szerint ennek a részletre vásárlásnak az ötlete is jött.

Csontos Roland 11.A